

terligt i, at man vilde begynde at bestemme det i en Lov, som enhver almindelig Bestyrelse vilde gjøre af sig selv, og jeg tænkte: Det maa være en eller anden Theoretiker, der har skrevet disse Paragrafer, og fremst dem; jeg kunde ikke tænke mig, at det var kommet til os fra praktisk dygtige Mænd. Hvad derimod § 7 angaar, skal jeg indrømme, at der er Noget i den. Ved Centrifugeringen sætter der sig i Centrifugen en Del Skum og Slam og Urenlighed, som naturligvis er det, der findes i Mælken, og som man tager bort, naar man er færdig med at centrifugere. Det har man raft væk taget og kommet i Svinetønden, men det har viist sig, at der netop særlig i dette Affald er Bakterier og andre Smitstoffer. Jeg skal herved sige, at dersom Forhandlingen om denne Lov blot kunde føre til, at man rundt om i Landet faar dette Forhold at vide, er jeg overbevist om, at enhver Bestyrelse og enkelt Mand vil sige, at fra i Dag, da jeg har faaet at vide, at det er et daarligh Stof, endog en Gift for Kreaturer, selv for Svin, tager jeg det og gjør det usfadeligt ved at koge det. Men dertil behøver man sandelig ingen Lov. Jeg kommer saaledes til §§ 8 og 9 om de smit-somme Sygdomme dels paa de enkelte Meierier og dels paa de egentlige Andelsmeierier. Jeg vil sige, at i den Lov, som gjælder for det Meieri, hvor jeg er Formand — og jeg har tillige set det i 17 andre saadanne Love for saadanne Meierier — har man med det for Die en Bestemmelse, som siger, at udbryder Smitten paa et saadant Meieri, modtages Mælken ikke derfra, ligesom det ogsaa siges, at dersom der hos en Andelskøber er Smitte af hvilken som helst Slags, modtages ikke Mælk fra denne Mand, indtil han ved Lægeattest godtgjør, at den er borte. Men naar Befolkningen kan gjøre det af sig selv, hvorfor skal vi saa sætte Lov for det? Kan denne Forhandling hjælpe til, at man tager sig godt af den Slags Forhold, har den gjort den, vil jeg sige, eneste Nytte, som den kan komme til at gjøre. Saa siger man i § 10: Alle disse Mlemper skal der nu raades Bod paa, og det skal være stet inden 9 Maanedes. Et Meieri har f. Ex. lagt et kostbart Gulv af gullandske Fliser eller haardbrændte Sten med indfugtet Cement, som for et almindeligt Meieri koster 3—400 Kr., og saa skal det komme et Syn og sige: Det er ikke asfalteret Gulv, og det maa 3 lægge om inarest mulig. Det staar for mig saaledes, at det er urigtigt, det bør overlades til Bestyrelsen. Det er netop det Punkt, det kommer an paa for Bestyrelsen, at holde frist Lust i Meieriet.

Jeg kommer saa til Tilshynet. I Henhold til § 11 faae vi et Tilshyn, der for det Første skal komme og give Tilladelse til, hvor Bygningen maa ligge. Man er altsaa ikke engang Herre over, hvor man kan lægge sin Bygning, det skal vi have Synet til at sige os. Og naar den er anlagt, maa den ikke tages i Brug, før Synet giver Tilladelse, og saa skal Synet løbe op paa Meieriet, saa tidt de vil, og se efter. Et saadant Syn, tror jeg, at det danske Folk vil betatte sig for, og den Erfaring, der er indbundet fra Meierierne, gaar ikke i den Retning, at den hjemler, at man bør paanoede dem et saadant Syn. Tilshynet skal saa være forskelligt, eftersom man har Sundhedskommissioner eller ei. Jeg er glad ved, at man endnu ikke har faaet altsfor mange Sundhedskommissioner, jeg kan forstaa, at man har faaet dem i enkelte tætbyggede Byer, men at vi skal have dem i sin Almindelighed, haaber jeg ikke, uagtet jeg veed, at de enkelte Steder er begyndt at indføre dem. Jeg tror ikke, at vi behøve Sundhedskommissioner og Sundhedsvedtægter ude paa Landet. Det er Noget, som er af disse Modesager, der komme frem enkelte Steder, at man skal have Sundhedsvedtægter, men jeg gaar ud fra, at det nok faar et Tilbageslag. Hvor man ikke har Sundhedskommissioner, skal man have 3 Mænd, valgte af Kommuneraadet. Det er jo som talt ud af Dit Hjerte, vil man maasse sige. Du holder jo paa de kommunale Tilshynsmænd. Ja, det gjør jeg, men jeg bryder mig ikke om at faae altsfor mange af dem, og faae vi alle disse Love sat igjennem, ender det jo med, at enhver Mand faar en eller to Bestillinger. Jeg anser det for umødvendigt i det Mindste i dette Tilfælde. Endelig komme vi til Distriktslægen, og man kan jo under saadanne Forhold nok sige, at Distriktslægen bør have et Ord med i Løget at sige, men hvorfor skal der gives ham en saadan Myndighed, og især, hvorfor skal der tillægges ham en saadan Betaling? Jeg skal indrømme, at de nuværende Distriktslæger have en for lille Løn, og ville de Herre indbringe et Forslag om at give dem en Løn, der svarer til den Uleilighed og Arbeide, de have, skal jeg stemme derfor, men at komme og give dem en extra Indtægt derfor, det er jeg ikke med til. Jeg skal kun give dem et Exempel. I den Egn, hvor jeg bor, ligger der 3 Meierier i samme Lægedistrikt. Dersom nu vedkommende Distriktslæge vilde besøge disse 3 Meierier, vilde han faae en Rejse paa ca. 7 Mil, som jo en Sommerdag kunde være ret behagelig at komme ud paa. Skal vi saa se, hvad han